Čís. 6177.

Vytržení zubu je operativním zákrokem, jehož provedení osobou odborně nekvalifikovanou ve značné míře stupňuje nebezpečenství s podobným zákrokem vždy spojené a příčí se platným předpisům vydaným též z důvodů bezpečnostních.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1938, Zm I 283/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. z.

Z důvodů:

Namítajíc, že jednání stěžovatelčino při správném výkladu zákona nenaplňuje skutkovou podstatu přečinu proti bezpečnosti života podle § 335 tr. z. ani po objektivní stránce, ani po stránce subjektivní, a domáhajíc se konečným návrhem toho, aby stěžovatelka byla úplně zproštěna obžaloby, uplatňuje zmateční stížnost vpravdě jen důvod zmatečnosti čís. 9 a) (nikoli čís. 9 b), 10) § 281 tř. ř. Tento hmotněprávní zmatek nedoličuje však stížnost způsobem odpovídajícím předpisu zákona (§ 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř.), pokud se při tom uchyluje od závazných skutkových zjištění rozsudkových, zejména pokud v rozporu s tím, co nalézací soud po skutkové stránce vzal za prokázáno, popírá, že stěžovatelka vytrhla N. zub a že tím způsobila její smrt, a pokud nedbá zjištěné skutečnosti, že stěžovatelka, která není ani oprávněna provozovati živnost zubotechnickou, neměla pro podobný zákrok potřebných vědomostí ani prakse. Vychází-li se pak ze zjištěného děje, nelze odsuzujícímu výroku důvodně vytýkati právní mylnost. Vytržení zubu jest operativním zákrokem, jehož provedení osobou odborně nekvalifikovanou ve značné míře stupňuje nebezpečenství s podobným zákrokem vždy spojené a příčí se platným předpisům, vydaným též z důvodů bezpečnostních (§ 1 a násl. zákona o zubním lékařství a zubní technice ze dne 14. dubna 1920, č. 303 Sb. z. a n. v úpravě provedené zákonem z 11. července 1934, č. 171 Sb. z. a n.; vlád. nař. ze 27. února 1922, č. 132 Sb. z. a n.). Mohla-li vzhledem k tomu obžalovaná podle zvlášť vyhlášených předpisů seznati, že z jejího jednání může vzejíti, nebo že se jím může zvýšiti nebezpečenství pro právní statky chráněné ustanovením § 335 tr. z., není třeba dále zkoumati, nakolik mohla onen poznatek čerpati též z dalších pramenů uvedených v témže předpisu zákona. Namítá-li stížnost, že se s hlediska § 335 tr. z. vyžaduje vědomí pachatelovo o nebezpečné povaze jeho jednání (opominutí), uplatňuje právní názor zřejmě nesprávný a příčící se jasnému doslovu tohoto zákonného ustanovení, podle něhož stačí, když si pachatel při náležité pozornosti mohl a měl uvědomiti nebezpečný ráz závadného jednání neb opominutí. Námitka stížnosti jest ostatně bez významu tím spíše, když z vlastních údajů stěžovatelčiných plyne její vědomí o tom, že nebyla

oprávněna trhati zuby. Spatřiv v jednání stěžovatelčině nedbalost ve smyslu § 335 tr. z., klade nalézací soud právem důraz i na to, že při vytržení zubu, aby bylo nebezpečí omezeno na nejmenší míru, je nejen třeba, aby vlastní úkon extrakce byl proveden osobou mající k tomu potřebnou znalost a zkušenost, nýbrž že velmi mnoho záleží též na odborném posouzení, zda stav pacientův připouští extrakci zubu a za jakých kautel, jakož i na správném postupu a poučení pacienta po provedené operaci. I kdyby bylo správné, že ke smrtelnému výsledku přispělo i to, že zemřelá N., když po extrakci zubu stěžovatelkou u ní provedené onemocněla, byla nejdříve léčena na anginu, nebyla by tím nikterak dotčena správnost odsuzujícího výroku, neboť tu by šlo o vedlejší příčinu, jež byla však přivoděna závadným jednáním stěžovatelčiným a za niž tato odpovídá podle zásady vytčené v § 134 tr. z., platné též pro obor § 335 tr. z.

Čís. 6178.

Obhájcom z úradnej moci ustanoveným v pokračovaní pred vrchným súdom ako súdom štátnym (zákon čís. 68/1935 Sb. z. a n.) neprislúcha odmena za obhajovanie zo štátnej pokladne.

(Rozh. zo dňa 6. apríla 1938, Zm III 51/38.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. a spol. pre zločin podľa § 2 zák. č. 50/1923 Sb. z. a n., zamietol sťažnosti z úradu vymenovaných obhájcov.

Dôvody:

Proti usneseniu štátneho súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť obhájcov za priznanie odmeny za obhajovanie obžalovaných pred štátnym súdom, podali obhájcovia sťažnosť.

Sťažovatelia namietajú, že im ako obhájcom z úradu menovaným prislúcha odmena za obhajovanie pred šátnym súdom podľa § 1 vlád. nar. č. 91/1923 Sb. z. a n., vydaného na základe zákona č. 51/1923 Sb. z. a n., že uvedené vládne nariadenie nebolo zrušené zákonom č. 68/1935 Sb. z. a n., lebo týmto zákonom nebol zákon č. 51/1923 Sb. z. a n. zrušený v celom rozsahu, ale že jeho ustanovenia o obhájcoch zostaly v platnosti.

Sťažnosti sú bezzákladné.

Vládne nariadenie č. 91/1923 Sb. z. a n. nebolo síce výslovne zákonom čís. 68/1935 Sb. z. a n. zrušené, ale ustanovenie § 1 cit. vlád. nar., pokiaľ jedná o výške odmeny obhájcov z úradu vymenovaných, zakladá sa podľa výslovnej citácie na § 9, odst. 3 zák. č. 51/1923 Sb. z. a n., ktorý vlastne stanoví zásadu, že obhájcovia majú nárok na odmenu za obhajovanie. Ustanovením § 17 zák. č. 68/1935 Sb. z. a n. bol zrušený zák. č. 51/1923 Sb. z. a n. v celom rozsahu, lebo § 17 cit. zák. žiadnej